

Максим Холявін

Ландшафти і драми

2014

«Ландшафти» – фотографії місць і миттєвостей, дорогих серцю.
Покладаються на час, простір і пору року.
«Драми» – споглядання і осмислення подій, рефлексія і заклинання.

Зміст

Саторі №2 (悟り 2).....	3
Μελλομένη.....	4
Локус.....	9
№84	10
№84K	16
Нерв горизонту	22
Сатурн	31
Соцірреалізм.....	34
Ερατώ	38
Сни	44
Forest Trance.....	50
Седативна доба.....	57
Ч/Б	66
Тендітний спокій Пустоти.....	75
Полуденна сюїта	82
Веселі часи	89
Земля	97
Локус II.....	102
Етюд з естетики	109
Червоне.....	115
Одне до одного.....	119
Порушуючи спокій Пустоти	123

Саторі №2 (悟り 2)

Володимир Лазуткін (Un Ryu) – 調子

...і я відчув, як із кожним ударом серця
розпадаються стіни на іскри...
...як із кожною думкою раптом зникають слова...
Залишилося тільки світло.
Залишилися тільки кроки,
і позаду сліди – кольорові кола...

Μελπομένη

У дивні часи живемо,
коли вже ні бик, ані тореадор
не бажають змагатися – йдуть,
і пісок тільки сірий нагадує мляво
про кращі часи тавромахії чесної,
коли звір до звіра підходить з питанням:
– чия між нас візьме? –
і сили не жаль, сил за край,
невідомо, де силі межа,
так багато життя, що й по смерті не щезне,
до неба п'янке підіймається «так!»
...то спогади тільки,
а зараз копійка повинна крихку гривню уберегти –
тореро утримується від м'яса,
нагулюють боки бики...

Час.tot.a

50 – 60 – наче збільшення герц,
50 – 60 – наче збільшення болю,
наростання серцевого ритму,
так! тахікардія в польоті
свавільної долі.

50 – 60 – гострий присмак слави,
50 – 60 – секс-н-драґс-н-рок-н-ролл...
і попереду вічне життя і рай,
і попереду Індія, інертний газ
в трубах, синє й червоне.

сказ.

50 – 60 – круглі форми машин,
50 – 60 – ігрища Карибські,
серп і молот, і джаз, стюардеси,
Берлінський театр, магнітні стрічки,
в їх ласкавих обіймах зникаємо ми...

50 – 60 – все так само, повір,
50 – 60 – похоронний марш.
А в моїй душі все ж звучить Бетховен,
і надія дурна не загасла, і мить
досі варта смагдів, роки –

то багатство,

бо все ж 50 – 60 – це ми,
50 – 60 – ми такі як є,
мерехтить в очах,
ми під небо йдем,
розкидаємо руки до атомних бомб...

...50 – 60 – наш серцевий ритм,
але стрілки показують нуль

один.

Малювали мрії на плакатах,
звісно, брехали, зганяли в загони,
вели на війну,
летіли покосом за ґрати,
хто відмовився йти.

Нам сьогодні лише фотографії
й пара легенд,
нудні літери в кепських підручниках
і погані вірші-епітафії
на дешевий шкільний стенд.
Ми нічого не пам'ятаємо,
ми не в змозі читати землі
підозріло солоний смак,
поміж інших його відрізнити,
під розлогими феєрверками
із червоних зірок,
над блакитними хвилями світла
подарунків китайських рабів,
вуха наповнені ватою
нафталінових гімнів на тлі
невтримних зівків. Плакати
закликають arbeiten з пільми,
і здійсмає меч Родина-Мати
над тестікулами синів,
нас несе маскарад хороводом,
і помре, хто спитає – куди...

...уклоняйся білим чолом
тільки чорним грудям землі,
бо насіння засушене
ймовірніше проросте,
ніж здійсниться слово з плакату
пусте.

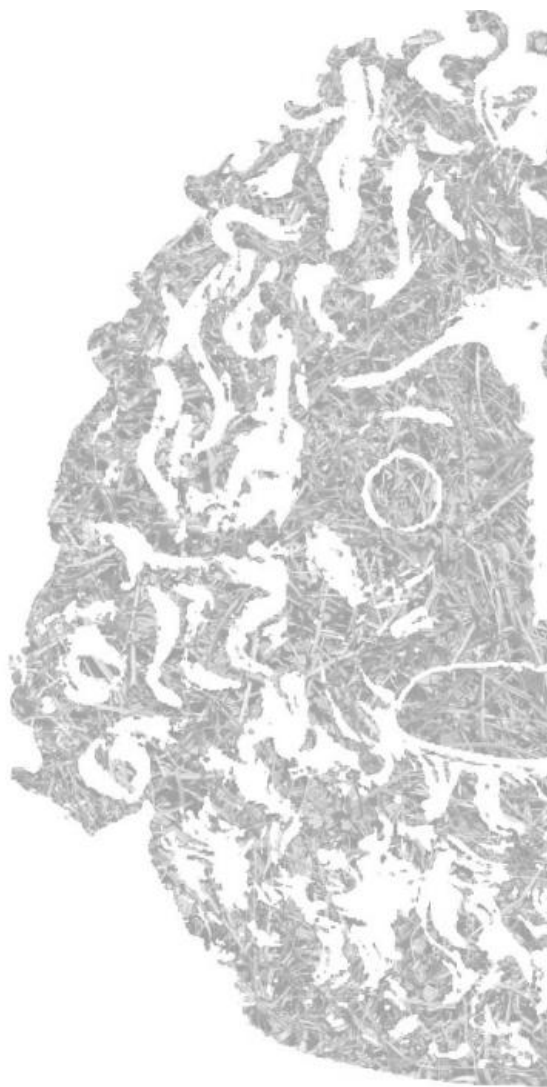

Офіра

Великі натовпи на площах
перед великими палацами,
гучні промови на трибунах,
і кров на білих вівтарях – ріка –
на прапори, на чоботи хромовані, на тоги,
на руки й стіни, землю й у вино –
заради усього найменшого,
заради найкоротших відстаней,
заради найпорожніших доріг,
хіба що тільки горизонт
жертві дорівнює, однак
і він протягнутий одним лиш міліметром
по зіниці чийсь...

Локус

Anathema – Destiny is Dead

На дні філіжанки згорнулась гіркота
напою безглуздості, як шоколад
у крайньому прояві, без молока.
До осаду цього непросто виховати смак,
але, раз так, то треба пити,
просто пити, потроху, аж до дна...

Цариця Сакартвело

I.

Мені вітання привезли з казкової країни Сакартвело,
я подумав: «Боже, але скільки там проблем –
благословенні ті терени прямо в лоні неба
проростають квітами, проте ще сніг на них...»

Чурчхела і вино, хурма сушена, музика –
душа і плоть разом сплітають візерунок,
такі смаки, така сувора благодать і стільки крові
в скелях, наче зморшках на чолі старого горця...

Ти ще сама себе питаєш, Сакартвело,
себе шукаєш в сутінках розлогого світанку,
ще молишся непевно у церквах прадавніх,
але з тобою гори, і в глибинах їх завжди горить вогонь.

II.

Вогонь горить, і серце світить,
кров кипить, штовхає м'язи,
якщо філософ має танцювати,
то твій один з найбільших є.

Цього не записати, не гарантувати,
не забезпечити, бо навіть гори ходять,
нам доля всім ловити мудрість із повітря,
ростити плід з мозолистих долонь –

як буде, так і буде, дівчинка-життя до тебе підбігає,
всміхається і просипає пелюстки на голову,
здіймаєш очі – спереду вітар, дід кам'яний
з медових сутінків наче киває схвально.

Ти підіймаєшся з колін, ідеш назустріч ранку,
бринить хвилястий горизонт, і десь чабан
затягує благословення пісню,
вітає Сонце і смакує новий день.

Гастроекзистенція

Малесенька хостес з кривенькими ніжками
приміщенням водить утомленим поглядом.

Їй усміхнуся, сьогодні я щедрий,
і вибачу навіть питання мовне.

Як завжди, сет з улюблених ролів замовлю,
залишу на чай трохи більше ніж треба –
шанобливе поводження з гастрономією –
перший етап світової духовності.

За вікном пролітають об'єкти міського
забитого доценту сірого простору,
чарівна та безглузда така симфонія:
з роботи додому, із дому – гуляти,
жувати й сміятись,
не знати, куди, врешті, дітись
і де зупинитися, в чому знайти собі долю,
орбіту і значення третє...

...жую свої роли, дивлюся і слухаю,
мрії намотую ліктем у бухти,
слово закінчилось,
втяглась пряжа,
далі лишилися невидимі строфи...

.....

凜として時雨 – Hysteric phase show

Ламано двері хитаються
під тиском людського потоку,
світло міняється ввечері
в ритмі японського пост-хардкору.

Погляд завис в порожнечі,
погляд по той бік умовностей,
перш від усього ти – дихаєш,
палиш повітря і світишся.

Ганяєш за власними променями,
в квадрати на стінах долоні занурюєш,
тримаєш у пам'яті шиби запалені,
квіти на вітрі весняному слухаєш.

Врізаєшся поки в колони думки,
анфіладами мучить ще агорафобія,
та що поробиш, водити свідомість
дорогами дійсності теж треба вчитися...

Час нічний,
охолонуло місто,
загострилися кути,
ліхтарі, наче леза,
де-не-де не сплять
залишки життя,
втомлені, самотні
й нетверезі.

Час нічний,
царювання тіней
несе більше загроз,
ніж хаос удень,
у погляді задумливому
тому ще трошки прянощів
легкого остраху
досипано до втоми.

Час нічний,
голова важніє,
її простір забитий
завалом непевних думок,
у п'їтму відлякує Сонце їх,
а коли вже ніч,
то вони виповзають
на ліхтар свідомості
замість снів.

Час нічний
і безнадійний,
рятуйся чаєм,
коли вже не спиш,
дивись на стелю,
пам'ятай про зорі,
попри скло і бетон,
все одно вони там...

Десь далеко живе місто
зі своїм неповторним світлом,
воно ввечері, як екзотичний
по асфальту та стінах чай.
Скрапує з листя різного
і дахів старовинних тихо
на бруківку та на обличчя,
на долоні, на скло, на цеглу,
проникає в чиїсь кімнати
і цілує секунди чиїсь...

Я проводжу бочком горнятка
по рельєфу послання на глині,
невідомого майстра рух
огортає міцного напою
бронзові глибини,
над ними
з повітря осіла
вальсує пелюстка
із дерева насолод...

Year of No Light - Abbess

Новини? Усе, як завжди.
Закриваю вікно, обертаюсь до Сонця –
воно зависає у димчастих мріях...
...Хай біжить, хай тікає стурбований час,
хай на ранок уже нічого не залишиться,
поросте будяками, станеться з нас,
чебрецем над землею тоді поколишемось...

Магомет не бажає іти,
його серце в полоні тутешніх земель,
в полоні кохання, що все, як відомо,
приймає і переживає, уперто, наскрізь.
То й хай, ми покличемо гору сюди,
хай прийде, піднесе наше слово в блакить,
до земель наших трохи граніту додасть,
і поверне орлів степових...

Останнє світло танцювало на асфальті,
на полірованому тілі скалками блищало,
в зіниці розчинився клаптик світу
мультівітамінною пігулкою.
Хмільні невидимі в повітрі хвилі
розбурхують німу душевність,
бо я навряд коли знайду вербальні відповідники
до почуття від світла на затертому асфальті.

Так сталося – живу у місті, до якого не вертаються,
ще трохи, і присвоять статус залишенця,
а як на мене, то все дуже вдало склалося,
хоч і сліди усіх минулих мають аромат полину тлілого.
У бік вогнів за обрієм далеким душі їх полинули,
між стінами та вікнами там безнадійно загубилися,
а я сиджу й перебираю чотки неба різнобарвного, порожнього,
переді мною трави і розбиті речі колихаються.

З амброзії та смітників,
із пилу доріг загублених,
із соняшника посушеного,
зі спеки та хмар оманливих –
заваримо зілля хмільне,
ніде не знайдеш такого,
та й не факт, що оціниш смак...

Прошита біографія трамвайним полотном,
ранковим променем оплетена дбайливо,
трясється сенс життя по рейках між городів,
коли до горизонту пролягла безодня
за розрисованим подряпинами склом
під генеральний бас з горлянок мідяних
биків, тривожить сон його недосконалий дзвін,
тінями пролітає гранями трави...

Знаю, що є тут, знаю, що є там,
стежини знаю із розбитого асфальту,
поверхні знаю, наче Місяць а чи Марс,
а ще старі навіси – приховатись від небес.
Вони мене теж добре знають:
парканчики, ворота, вікна і дахи,
шпаківень поверхи, балкони внікуди,
спокійні перехрестя і безсонні світлофори...

Тут просякав собою кожний камінь,
папірець розмитий на стовпі, дроти,
іржаві прихистки душі у спеку та дощі,
освячував взуття рудим залізним пилом.
У тіло навзаєм вросли гіллясті миті,
зеленню опуклі, яблука і вишні навесні,
важкі липневі абрикоси, наче усмішки,
неначе біг менад в спекотній непорушності...

А восени з небес хоч би збирай свинець,
а взимку окрай неба кобальт досягає,
збирав на вії всі можливі елементи,
сльозами зріджував і драми запивав,
приспаний хитанням мідних спин,
теплом скупим їх жил тугих зігрітий,
в подорожі морем по коліна,
колом необхідності...

Зніми з життя вантаж тих п'єс –
не лишиться нічого, крім ландшафтів,
і декількох чудес буденних,
невловимих, наче засинання...

Спекотне перемир'я

Мангусту

Разом визиратимуть з поверху
на зелене старе подвір'я,
там шумлять будні нашої ери,
час подрібнений дзеленчить.

А їм буде собі так добре
випадати убік від контекстів,
поринаючи в мрії та спогади
в помаранчевій спеці літа.

Місто це їм вторує сонливо,
темношкіре, лежить пітніє,
абсолютно не має на пряму,
світлофорами ледь мигтить.

На годиннику стрілка повільно
прибирає вечірню піну
залишкової суєти
з вулиць, лавочок і підвіконь.

Надивившись на це кіно,
чай поставлять собі на кухні,
із шухляди дістануть книги,
на комп'ютері пустять музику –
вірні засоби від нудьги...

Говоритимуть, поки не стихне
із плеєлісту остання тема,
доки тиша не ляже слідом
за останнім тонічним басом
опівнічного тролейбуса.

Потаємне вікно у зарослий сад –
берег моря моїх ендорфінів,
мені хочеться й трохи лячно за
його тіні важкі подивитись:
– А раптом насправді там буде кінець
локації й сіра така площа
побіжить ген до обрію під небесами,
та ніколи його не торкнеться?..
– Може, все-таки, там інший сад огортає будинки,
і повно дрібниць, і господар гуляє
між білих троянд, а собака кудлатий
крокує за ним?

Так швидко світ стискається до розмірів будинку,
куди в житті завжди вертав,
тікає час через квартиру в хвіртку,
і там у кульки грається...

Опаде на душу звук блакитний,
привітання хвиль, йодований привіт вітрів,
із са́мої душі – по нервах, нервах, нервах,
губами зсудомлено усміх дрижить:
обіймає, голову кладе на груди дівчинка Італія,
чорноволоса королівна, пахне лавром і південною печаллю.
В цю мить прокресне тріщина по сектору секунди,
слова палкі з холодного зів'ються мармуру,
я заново відчую дивовижний сенс трагедії,
стрімкого шалу з неба до землі прискорення...

Кухні чужої запах – чужої душі пільма.
Гусяча шкіра, неначе протяг
вночі із вікна обпик –
лоскоче вухо стежин потаємних
санскрит.

Саторі №3 (悟り 3)

Thy Catafalque – Minden Test Fu
Всього на світі море –
як далеко запливеш?
Нічого не забереш,
однак – побачиш,
більшим світлом
в серце до Землі
підеш...

Нерв горизонту

Peteris Vasks – String Quartet №4

Тятивою через груди
тягнеться Балтійський обрій,
безнадійно впертий в осінь,
але далеке світло береже надійно, тож
коли припре до стінки безкінечність,
вріжеться в червоні очі вітром,
пий натхнення терпкий чай балтійський,
і відчувай, як він підпалює тебе всередині...

Bad Sector - Negi

Час – море
без. краю.
Туди відходять
ескадри
і каравани.
Зникають цятки,
синіє обрій,
згори серпанок –
Чумацький шлях.
Ще по чаю й ми
вкладемо скарби
на вози,
відчалимо
в подорож.
Кажуть, звідти вже не вертають...
...подивимось...

Караван

Longing for Dawn – Ephemeral Cure

Повзе караван, а пісок танцює,
вирує Сонце, мружаться люди,
повзуть потихеньку собі верблюди,
полощиться вітром тканина одєж.

Повзе караван – довга смужка в морі,
в червоному морі вечірньої меси,
фіолетові тіні – відьомські чресла,
верблюже око за ними стежить.

Повзе караван повз міста та рештки
рожевих соборів колись високих,
тепер тільки шпилі стирчать одинокі,
зсудомлені пальці до неба – вежі.

Повзе караван, ззаду цятки темні –
сліди, наче цокіт секундної стрілки,
ані ґанку тобі, ні причілку,
і твоє тільки вогнище на безмежжя.

Питання не «чи будеш?» -
«як?» - питання...
дюнами танцює пісня
серед скелетів храмів.

Суфій

Коли я в пустелі,
то я моє є джерело
моря.

Я – море і я,
нас двоє
як мінімум.
Я
споглядаю
погоди,
у воду
долоні
кладу,
споглядаю,
як море
мої
ноги
пестить
холодним
припливом,
я –
берег,
межа,
відображення,
скло,
щось,
аби море
бачило
себе,
я – море і я,
нас двоє
як мінімум,
час
промине,
я – піду,
але
море –
залишиться...

По слідах Заратуштри

Mar de Grises - Storm

мудрий присмерк втомлених очей
визирає таке, що побачить не всяк...

За каменем камінь,
за гребнем гребінь
з рудої руди постає,
а небо таке непривітно бузкове,
а вітер так пахне флюїдом грози,
однак там, позаду, внизу
час від часу розходяться хмари,
я бачу, сліди –
домальовують риси ландшафту,
я бачу, полин проростає крізь пил...

По слідах Заратуштри,
вогняного діда,
верблюдом здебільшого,
так бо вже звик...
за горами невпинно здійсмається крик –
золотаво-молочна зоря,
ми до неї, по-своєму кожен, повзем,
не по нас бо стояти за так...

Всі опинимось там,
на долонях богів,
побудованих з наших кісток,
обіймемо за талію небокрай,
в годиннику тектиме
після нас
пісок...

Заворожує малюнок на камінні,
що сотню тисяч літ лежало на ковадлі ярості буття,

*(воістину, його магічний візерунок виступив, як піт
на вигинах матерії у божевільнім вихорі Тандаву,
постійний тиск сліпого руйнування,
урешті-решт, дає своїй потужності тотожне,
у тому пізнається мить краси абстрактних ліній,
насправді, кожен реалізм є тільки справа трактування
калейдоскопу безкінечного дощу фрактального...)*

а за десяток років на твоєму ніжному обличчі
проступить малюнок Пустелі,
в очах відіб'ється полум'яний знак,
і колір їх, і втома, й досвід, мудрість їх –
сплетуть вірші на білому папері
такими літерами, наче язики вогню,

*(що є реальність, як не самопочування бога,
він здійснює себе в тобі й мені, буття – його крива дорога
крізь тумани атомного моря. Левіафан, він спричиняє хвилі,
б'ються, плетуться, вузлами вкладаються,
глузд серед того збивається й губиться,
логіка кришталева у крайній степені себе
броунівським рухом виявляється...)*

шляхи твої накреслять мапу зморшками,
з трьохсот шістдесяти собі свої сам вибереш,
чоло твоє за себе промовлятиме,
в поході сам собі ти будеш піснею,
сліди по лініях барханів – музика твоєї невимовності,
Душа твоя – води в пісках дорогоцінність...

*(на всьому тут лежать ознаки безуму,
так небагато важать прогляди свідомості,
але ж до біса гарний виплітає з шерсті килим
рука твоєї жінки, непохитна, наче Доля,
ти спалахнеш на мить у полі зору Сонця,
яка тому ціна, коли не лиск окисленого кремнію?..)*

В моєму універсумі немає бога,
сам собою він незгріший, а тому
не треба одягати маску персоналій
на безмежне його єство.

Ти просто вслухайся у музику дрібниць,
як вишиває нотами тканину,
як плямками комашок і квіток
малює полотно душі,

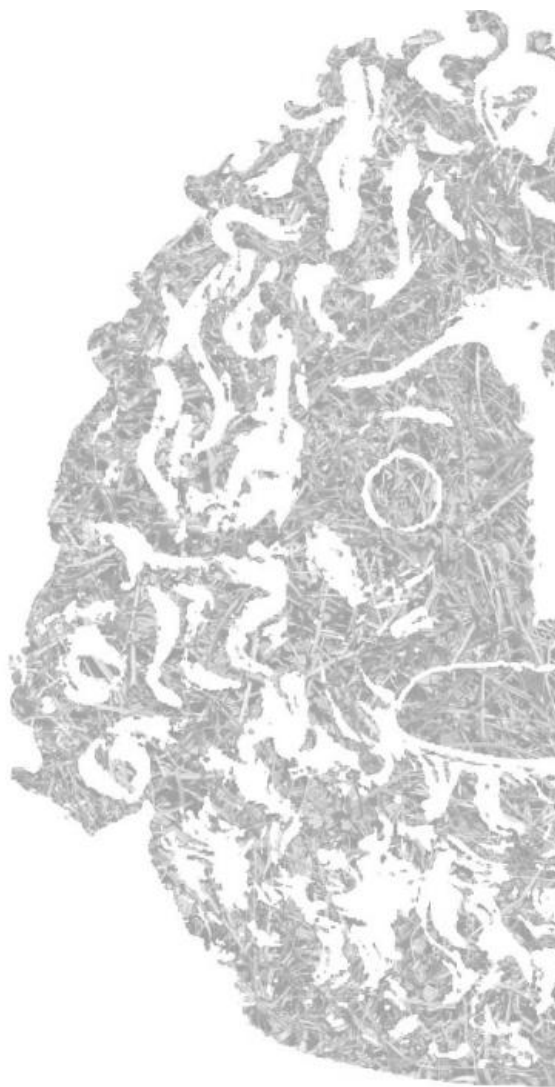
як reverie течуть відтінком прохолодним,
як хіть свята штовхає тіло в танець,
як Сонце прогріває до хребта,
і понад болем вже немає болю.

Себе не виділяй з життя,
життя бо сам, як є воно наразі,
занурюй руки глибше в цей химерний сон –
збагнеш – нема від нього нічого реальніше.

І хоч би як свистіли скронями слова,
і сивина не підкрадалася крізь сутінь,
не забувай, тут може бути краса,
це надихає прокидатись.

Сатурн

1.

Стрижу Людину рідну,
з-під механічних лез
щораз вихоплює все більше білого...
як хвилі, справжні хвилі часу,
неначе відчуття безвиході стріли,
чия парабола невпинно
гнеться за червоною зорею
під лагідною, невблаганною
рукою гравітації...
Людина якось усміхнеться так,
як не опишеш, скаже просто:
– Вже не час на колір, –
тільки срібло, наче плата за старанність,
тільки сніг, Землі бо нічим більше
постелити постіль нам...

2.

...і я дивлюся в очі Батька,
і очі Діда бачу в них,
це значить – часу не існує,
усе – одна священна мить.

Одночасність

I.

Я був тут, я тут є, я буду
тут завжди, і кожен раз інакше,
знаю кожний поворот сценарію,
але його із кожним разом граю краще.

Мені наступна кожна мить знайома,
ми зустрічалися на хвилях снів,
минуле – вибух кольорів
по той бік призми мене.

II.

Коло-кільце є значно більше, ніж здається,
уява тільки окрай вхоплює його – малу спіраль,
ті невеличкі фалди на подолі сукні,
наскільки вистачає вух і ока.

Хоч розчинилися колони й піраміди,
ми все одно одні й ті самі речовини,
так порох мій покласти можна в урну паперову
і виростити з неї дерево якесь.

Соцірреалізм

I.

Шматок господарчого мила,
нові рукавиці та роба – синя –
дарунки залізного царства,
новини в холодному світлі,
в потоці буденнім розмов про політику,
вічну несправедливість –
настільки вже остогидлих,
аж сили немає спинитись:
матюки бригадира до Уряду,
намагання натомість: «Давайте про музику
краще», і відповідь: «На хуй мені Пікассо?!»
потім шурхіт газет ні про що,
чи на лаві тривожний сон.
Розклади подарунки в шафці –
такий символ краси і практичності,
їх надовго тобі ще вистачить,
щоб пірнати зрання в мастило.
Говори чи мовчи, а покличе
тебе голос машини хворої,
неважливо вже буде – політика
чи старий комуніст Пікассо,
бо наразі питання їжі
визначає добро і зло.

II. Їдальня

Протягнулась черга до дверей у вранішнім чеканні –
медитація... на теплі аромати варива і смажива,
душі та тілу так не вистачає зранку палива,
тому такий тягар на серці й нелюбов до ближнього.

Поки є час, підперти можна стінку і помріяти,
перебирати почуття і спогади, та, звісно, про жінок,
погратися питаннями «навіщо», «як»,

насолодитися мозаїкою мудрості безглуздої.

А за вікном лоскоче погляд промінь сонячний,
траву весняну пестить бронзовими пальцями,
і ти лише кривеньке тій картині дзеркало
побачити, яка ж вона насправді гарна.

Ось ще вісім хвилин, і можна час подовжити
собі красу квітневу карбувати на тоненькій плівці пам'яті,
протерти скло параболічне від незадоволення
і розірвати ланцюжок філософічної рекурсії.

III.

Коли душі не вистачало ранку –
чіплявся погляд за тіла,
трамвай тягнув наш пролетарський карнавал,
і дивував жінками чепурними,
вони такі і в першу, і в нічну навіть,
заміжні хоч, а хоч і незаміжні,
мабуть, їм просто так подобається
побути гарними і погляди приваблювати,
щоб у зіницях за красою зголоднілих
примножувалась їхня транспортна довершеність
(нема бо часу ще коли дефілювати так).

Багато з них жували м'ятну жуйку,
щоб приховати перегар з неділі,
з'являвся витончений аромат індустріальний
і жити враз ставало дещо важче.

Тіла в трамваях день-у-день важніють,
все більше треба фарби і на розмір більше джинси,
однак, поки жінки ще молоді –
замерзле на зупинці серце відігріють,
до КПП допоможуть дотягти.

IV.

Робиш – є,
найменші аксіоми
збагненню найтрудніше піддаються,
не вхопиш значення речей навмисне,
поки говориш – ловиш,
а натомість варт послухати, сама
анатомія відкриється дивам,
сенса трансформатора є зовсім не в напрузі,
заради зарплатні то,
а для себе – спів,
нам чутне довге «у-у-у» -
засвідчення «я тут,
і я живу».

Ερατώ

Ніч: автобус жовто-білий.
Двоє: він – обличчя із граніту,
і вона – тендітна квітка
пригорнулися так щиро,
втомлено прикривши очі.
Він – важка і тверда брила,
і вона – тонка тростинка,
без якої його доля – схил
і безнадія неспрямованої сили,
що доторком все обертає на вугілля.
Серед ночі і тривоги
в квітки вії та повіки –
променяють спокійну ніжність –
риси каменю розслаблені, зігріті.

Year of No Light – Persephone II

Кімната – берег сонячного моря,
з вікон опадають на підлогу хвилі,
сповивають у молочний колір тіло,
огортають вигини, долонями пестливо натискають груди,
граються волоссям, ковзають губами,
безсоромно зазирають всюди, де дотягнуться,
де ні – напружену проводять тінь.

У ванну сонячну стікає жар нічний,
від спогадів здіймаються сторчма всі волоски,
рябить неначе по барханах. Тягнеться хвилина –
із ложки золото бджолине в банку –
у малій такій загубленій квартирі
серед мільйонів інших збуджених квартир,
вона космічний ритуал спостерігає,
поки він у глибинах поруч снить...

Мені побачити її – напитися води живої,
в імлі безжалісних пісків – її маяк веде.
Її душа і тіло – ключ до любові й волі,
реальність затишку в непевності шаленства.

Досвіт сонця прокинеться,
і повітря з вікна прохолодне
огорне її профіль в блакиті,
з плечей до стегон,
по лінії хребта...
...залишиться таємницею,
про що тоді вона подумає,
в уяві відблиск промайне
того, що відчуває.
Але коли поверхнею зіниці
зісковзує обрис її присутності,
ти достеменно знаєш –
усе добре...

У симфонію пахощів квіт упала краплина
чистого поту твого,
потаємне місце, сповнене краси, запалало
відтінками пристрасті,
рука тонка повернула ключ, і понеслась юрба
тіней і бліків,
мовби свято літа, мовби діти в руки моря по
піску під гомін чайок –
я достеменно відчуваю, миті цієї нічого не
жаль, бо немає потреби
жаліти хоч щось, бо тече через край
невичерпний дарунок грон...

‘6000

Коли зі мною поруч ти,
і в небо котиться морська біло-блакить –
тоді я згоден трек життя лишити
на eternal repeat.

Сни

Листопад замішує у тиглі сутінь –
густий холодний шоколад,
у непривітнім просторі його
прості насущні речі враз
злітають у ціні і роблять раптом нас
багатшими *(неначе лотерея)*.
Вже скоро сніг, вже скоро сон зимовий,
фантоми вуличні наповняться блакитним світлом,
поки що вони сіренькі та прозорі,
губляться в дощу на тлі зажурених небес.
На пірсі холодно і вітер,
позаду місто кличе в затишок вернутись,
а я відтягую мить насолоди,
хвилі роздивляюся впритул.

*(примітне чим те сіре море?
Із нього зараз вилізе Вес Борланд,
розкаже нам, як виглядати голим,
і полоскоче нерви слухові ділеєм.)*

Упаде п'ятьма,
з ланця зірветься підсвідомість,
прострілить мозок всім колишнім сексом,
феї полетять під стелю райдужними світляками,
зблисне рука на чорному мереживі,
схвильована в легкому русі,
огортають памороки від млості
та краси твій розум...

упадеш, утомлений екстазом,
оговтаєшся від солоних губ на щоку,
позаду досі кличе місто,
комір вище, позіхнеш,
вертаєш...

...я довго думаю про сукню Гвіневер,
поки вона не стане знову білим саявом
на тлі каштанового листя і кущів диких троянд,
поки божественна її примарна шкіра
не повернётся до реальності із полотна,
поки корона не сплете з проміння надвечір'я косу,
і в ній розчинена забута магія не верне до душі,
легенда стане більше, ніж потасканий фетиш,
її дзвіночок розіллє по тілу хвилювання,
охопить сам себе знак оклику на символ запитання,
по лісі розповзеться млистий сон, і світляки
тебе приваблять в небезпечні мандри.

雪の夢

Rothko – Say Something To Someone

Думки вляглися спати,
і завіси впали – поле,
як екран, поволі
з нього на передній план
ступають сни, немов кіцуне,
ліхтарики несуть в руках,
із неба вниз торують шлях
сніжинок міради над містами та лісами,
синє саяво поруч з золотим,
безнадійно заблукало світло
в чорних та блакитних барвах,
в темній рамі скло застигло,
стрілки зупинились,
павутиння вже на циферблаті звито,
колихається серпанок,
обіймає стан гнучкий сп'янілих вулиць...
лиси ходять попід сакурою, сніг...
...і я – сон серед інших снів.

Так сталося, що в мене на повіках
лежить пилوک невидимих зірок,
вони летять самі собі тихенько між сузір'їв,
затулені яскравими сусідками,
їх промені дорогами пітьми загублені,
якби ви бачили їх, небо уночі було б молочним,
ми загубилися б у морі світла...
Але несповідимий шлях одвічних хвиль,
не кожне око вловить послання, а я –
стою і бачу, і за лікті перехожих смикаю:
«Дивіться!» – байдуже, своїх удосталь діамантів,
а мені тепер і поготів, упийся хоч
багатством дармовим, та не зведи намарно,
хоч пару слів у відповідь гукни,
хтозна, може, в польоті часу
все-таки півтону з того їх наздожене?..
А краще – притрушу лани після дощу,
пройде якихось сорок років,
зійде мереживо малих зірчат –
потужністю ізпідасфальтових квіток,
і голос їх розбавить звичні тембри,
бо навіть кращим з кращих іноді корисно
спинитись раптом посеред проспекту
і озирнутися – що то було? на долю миті,
сплигло, лишило чутний ледь відгомін,
– у кольори хорошого ввійшов новий відтінок,
такий, як про чарівний сон уранці спомин.

浮世絵

1.

Небо втомлено всміхається,
спекотою саме себе замучило,
побігло марафоном, сил не зрахувавши,
вечір ось уже, а ще не фініш.
Я розкину руки, очі й вуха,
буде сітка, схожа на радарі,
всяко фіксуватиму статистику
спектрального дрижання між секундами.
Остиває листя та доріжки,
остиває світло над землею,
тихше голос, і слова прозоріші,
небо всміхається і в сон зісковзує.

2.

Слухай, слухай,
поки музика лунає,
поки музика ще тут,
поки звук не зник,
поки можливість можлива,
поки торкнутися можна,
поки сьогодні не завтра,
поки здригається серце,
поки спить бабуся Вічність
і додому не гукає...

Цьому шукати слів прямих – то злочин є,
мовчи або кажи неясно, ефемерно,
лиш натякай, не промовляй ім'я
того чудового ефекту,
коли ти втрапив між секунд.

Дивись уважно,
і ти помітиш
момент реалізації
краси.

Forest Trance

Стати фавном

Javi – The Forest Masters

Рівнина чорна у траві зеленій,
небо сіро-синього відтінку,
порожнеча аж до горизонту,
але раптом все довкола зміниться –
скинуться великі темні крила
із пір'ям голубої хвої,
від них повіє аромат смолистий,
а з ним загроза смерті та неволі,
каміння під ногами, дощ із хмари,
змії срібними ланцями стягнуть пояс...
Рясним пензля помахом отруйні орхідеї,
обруч них пуантилізм ягоди вовчої,
вологий ґрунт – живіт з бродіннями кишковими,
пекельний літ нічної комашні безмовний...
За кожним стовбуром сховались хижі тіні,
коряга кожна – пазурі мари,
брунатний голос розпускає хміль чарівний,
під саме серце цілить рій співочих стріл.
Тікай чи стій, ховайся в темні нори,
а все одно цей бог тебе дістане,
заповідає темний рай одну просту умову –
щасливим стати – значить стати фавном.
Тягнути вгору зеленаві роги,
торкатися землі не пальцями – копитом,
регулювати шерстю стрій температури,
насититися ягодою вовчою
і орхідей ввібрати в повні груди аромат.
Так обіймає тіло недосяжний обрій,
усе жадане проступає крізь пільму,
так слиною загоюються рани,
і голос набирає тембр диких дуд.

*Doch alle Lust will Ewigkeit: will tiefe, tiefe
Ewigkeit!*

F. Nietzsche

Звільни майданчик розуму
від піклування про життя:
спочатку стане темно і незручно,
але потім крізь пільму
зажевіє одне солодке «хочу» –
плин краси,
самої по собі,
без меж,
самодостатність ліній,
кольору і звуку,
ще – любов
як джерело,
смачна вода з глибин безодні,
торкнись тебе,
торкнешся мене,
[не так, як завжди, особливо]
зіллємося,
примружимо очі,
перед обличчям попливе прозорий колір,
квінтесенція –
його злови, запам'ятай,
вклади яйцем в твою картину,
погляд у Вічність,
святість, рай,
всміхнися потім – Артеміда –
розсип лісами дзвін-кришталь,
як хочеш – створимо дитину,
не хочеш – просто облетим
дощем із пелюсток,
мотивом смаку –
на чорну воду восени,
ріці життя нема завади,
нема межі потоку мрій,
здрігається поверхня вся кругами
від краплі «так» у глибині...

Отговорила роща золотая...

С. Есенин

*Чи, може, кинутись туди, у пущу,
І в диких нетрях пробивать дорогу
З сокирою в руках і з тонкою пилою,
Поки який гнилий, великий стовбур
Впаде й задавить серед хащів темних?
Леся Українка, «To be or not to be?»*

Кажуть, там, у глибині, у пущах,
як просякне їх душа багаттям Сонця,
виточує кора п'янки меди солодкі дикі,
золотаві та пахкі.

Краплину вип'єш – падаєш,
вдихнеш квітковий аромат – хмілієш,
можливо, то амброзія, а може, міф надій,
одне відомо: хто ходив туди – вже не вертався.

Чи знайшов собі Елізіум,
чи мовчазну могилу –
невідомо се,

чи звіром став на самоті
від сили диких чар – се загадка,
але невпинно ваблять хтиві барви
в час сонливий і терпкий,
дух блукає між туманів,
в пущах скрапують меди,
дріади на гілках співають,
секунди тягнуться хмільні

та засинають, ось уже
твій крок звучить на самоті,
горобини криваві плямі зависають,
на листі послід слимаків,
на килим золотий лягаєш,
прикриєш очі, звідусіль
вечірнє світло проступає
збира тепло останніх слів:
тріпоче крилицями згряя
гомінка – униз – роняє

пил прозорих крапель, осідають
на губах, здіймають в серці вир,
ти майже помираєш, але далі...

[питання залишається відкритим...]

Маятник

Як день схиляється до ночі [неминуче]
так повертаюся у сутінь я...

*[Гак на м'ясо твого болю.
Глибокий у скронях гомін.]*

Вологі пасма в'ються між дерев,
крізь них стирчить червона голка,
рябить галуззям гайвороння грай,
долом тягнеться морозний хрумкіт.

Попереду летить чорна рілля –
переліг за перелогом,
окрай неї на траві сухій сиджу я
[спущені повіки]
в ніздрях запах диму –
то горить стерня
від дотику секунд,
всуціль тривога,
тихо...

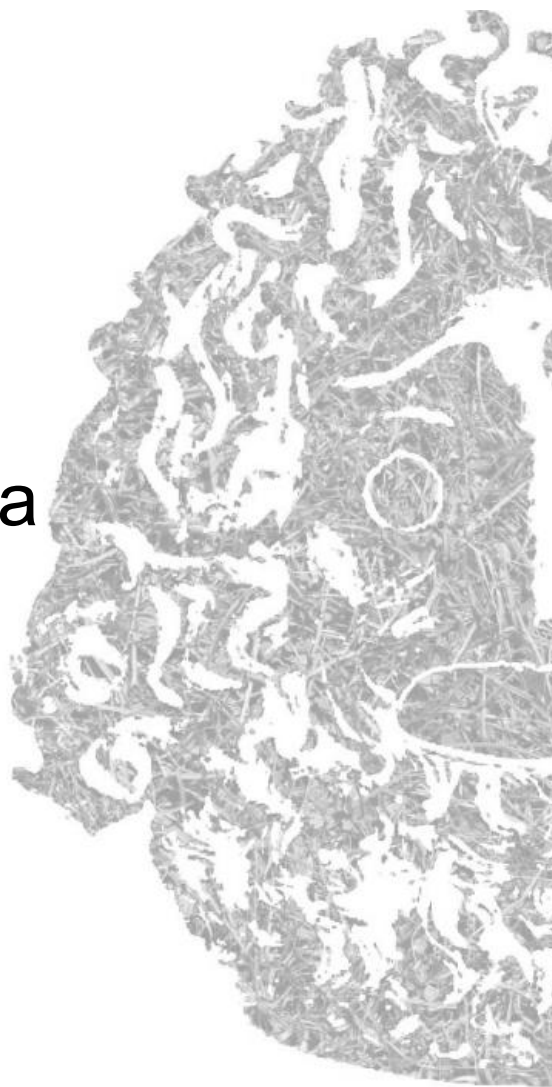
Дивись: танцює бунтівна вода
по морю та землі,
зігріта прагненням упасти
знічев'я в назване життям,
коли торкаються долоні
всього з усім – ти бачиш? –
коли тягнувся до Адама,
бог бачив дзеркало, розбурхане
своє обличчя в темнім склі
первинних вод, поки носився,
і хвилювався біс в ребрі.
Ошаленів: хай буде світло!
Я хочу статись, я волюю,
чорт забирай, і Люцифер
хай буде теж, і буде Єва,
і будуть люди на землі!

Зірки віщують час, тік-тік,
дерева шати без жалю відкинуть,
буде білим – пінний тік,
в долоні грона червоніють,
і ось перед собою – ти,
навколо води шаленіють,
зітхаєш – можна далі йти...

Седативна доба

Ноктюрн (у чотирьох частинах)

I.

Осінь. Хрести св. Петра
і чорна вода проступає з землі
(моя пам'ять) – збирає став.
Знову «Тихі пісні»,
знову тиха журба і кохання,
до вічності непридатне, жага,
позбавлена тамування.
Сповзаються тіні, ціна тепла
зростає, змішався циркадний ритм,
небеса напиваються ультрамарину,
між гілок в голім парку помітно дріад.
Крадькома, навшпиньках ніч, м'яка,
нечутна, лагідна та хижа,
від листя у легені в'ється опіат,
з червоною душею ртуті срібло обіймається...

II.

Довкола все – безодня, а безодня –
шанс захоплення в падінні,
потаємні двері втечі від обіймів смерті:
«Дякую! Тепер іще раз!» -
із руки на друзки острах,
фатум постає безмежним,
задалеко ми зайшли у царстві ночі,
що тепер? – дивись, у лісі
над водою чорною танцюють
душі, а здавалося – нема вже,
ні, всі тут, у радості й турботі,
на поверхні проступають перли –
стигли фрукти ностальгії,
не вкуси багато, гомеопатична
суть цієї терапії.

III.

Сонце – радість серпаря,
вечір – кольорова туга,
тягнеться з грудей стріла
й десь за лісом губиться.

Ми прокидалися колись у світі мрій,
таємничих і буденних, світлих і не дуже,
з часом тіні скоротилися під світлом ліхтаря,
та не пішли, в кімнатах дальніх зачалися.

Вночі ти чуєш дивний стук
і шурхіт, і стискає дихання
від страху і журби без видимих причин,
ідеши зі свічкою по коридорах,
сомнамбула. У тиші хід годин,
мільярди п'ють, жадають див,
мільярди падають і плачуть,
а тіні стукають з-за стін,
гукають – чують їх, але не бачать.

Руки у мастилі, хліб і стіл, і піт,
і сльози, Рік Новий, Різдво, і Коляда,
і сніг, асфальтова дорога,
сон порятує до наступного прищестя
пазурів осіннього неврозу.

IV. Кода.

Вітер виє, висновку нема,
дощ по склу, скінчилися слова.
Тонка стіна, із цього боку чай,
із того – демони збирають грона драм,
карнавал довічний, вистачить на всіх питань,
повернуться колись дрімучі далі Едди,
а поки що диктує вірш мовчання,
на столі запарюється чай,
по склу стікають чорні кілометри...

*Вже літа є досить,
угору осінь
хустини білі
хмарин підносить —*

.....

*знаки німі,
що піддається
зимі.*

Б.-І. Антонич «Копання картопель»

Земля до підборіддя вкрилась повстю,
капусти в полі всілись – боддгісатви,
планета через нехіть сонну озирається до Сонця,
на щоки нам кладе долонь благословення.

Поволі ніч згортає синю ковдру,
із усміхом лукавим поглядає в очі ранку.

Година за годиною прозорішає Осінь,
краплина за краплиною збирає силу холод.
Полоще крилами похмуре степове безмежжя,
сьогодні влігся вітер, стомлений гасанням,
лунає крок, виспівуючи мрії,
прямуєш у нікуди, сам подібний до відлуння...

Вже так рано вмикають фари,
щороку так рано вмикають – вперше,
години стискає тінь,
пестять обриси тумани,
день яскравий тут щойно сидів,
а тепер між дерев пропав,
на лавочку присіла Ніч,
від короткого сну бліда,
на губах золотавий хміль,
на волоссі рудому серпанок.
Таємнича така, мовчазна,
хоча знає мільйон легенд,
безпричинно сидить сумна,
не наважується заговорити.

Пробігає ланець машин –
смуги світла щоками біжать,
чим пізніший надходить час,
тим шепіт розбірливіше.
З її уст відлітають птахи,
димом в'ються на палий лист,
очі звірів горять у гіллі,
чутно танець химерних істот,
розум стих, тільки Ніч гомонить,
розпускає відьомський чар,
її голос тебе сп'янить
й заведе в невідомий гай,
там з кори опіумна смола,
шурхотять капелюхом гриби,
стародавні боги мовчать,
усміхаються, дивляться...
Мавок вабить солона хіть,
колом водить старий лісовик,
танцює ансамбль мари,
святкують осінні дні.
Не лишилося нічого,
що нагадує про людей,
лиш глибокий минулого зев
поглинає тебе всього.
Відтанцює, відмарить Ніч,
знову в шепіт збирає тінь,
відмикаються ліхтарі

й маяки роботящих фар.
Підійметься, подивиться,
розвернеться й поволі піде,
по алеї назустріч день –
привітаються швидко, розійдуться...

Сонце лагідно заграє перед сном,
п'ятернею проводить лицем,
гуляє людина з псом,
тінь рожева по листю біжить.
Охолонуло серце дня,
жовтих стін профіль посмурнів,
у прозорому диханні жовтня
перед сном місто тихо гудить.

Ти щезнеш! –
Прикро, дуже жаль,
мені хотілося б іще
дивитись, як поверне абрикоса
весінній шарм,
квітневий сніг.

Біда не в тому, щоб навічно,
вся справа в тому, щоб удосталь,
повніша чаша, чай міцніший,
глибше світло у очах.

Але летять у вирій зграї,
на катафалках чорне листя,
годинник зі стіни шепоче:

«Поспішай, ковтки останні!»

Вона сказала: «Не журися,
в серці те, що не вмирає», -
його уже тріпочуть крила,
готове птахом вогняним
злетіти в пам'ять і чекати,
поки сансара обернеться,
й знову випаде нагода бачити
танок весільний абрикос.

Життя-житття –
короткий спалах,
розрив спіралі із вольфраму
у поганенькій лампі бога,
то можна лиш насолодитись
коротким синім слідом світла,
що вічно гасне
в кожному із нас.

Седативна доба
мовчазна,
у пістрявому платті
гуляє горбами.

Не минає хміль,
кожний вдих –
у крові
повінь морфінова.

Золотаві дракони –
день-два –
відлетять із гілля.

Розчесе чорними гребінцями
копицю сивавого пасма
новонароджена Зима...

Ч/Б

I.

Якщо засумуєш раптом,
розведи олією той сум у чайнику,
гарно підігрій і розмішай,
налий у горнятко,
всередину залий,
дивися, на папері твого втомленого погляду
в останнім світлі набурмосеного грудня
проявляться світлини лісових безодень,
ритми чорних стовбурів,
гілок тендітних скрипки,
небо – по той бік, таке блакитне, наче вперше,
сонце в ковдру сіру вкуталося вже,
лише червоне пасмо видно із-під повсті...
Висять в повітрі декілька брунатних ягід,
забутих часом з невідомої причини,
з небес повільно осідають, наче патока,
хвилі нерозбавленого космосу,
між Землею й Сонцем залягає тиха пустка,
зал очікування снігу.

II.

На ранок синій над дахами за вікном
затягне речі сивою щетиною,
похмуре небо обіцяє (скоро...) біле,
з моря шелест поступово зникне.
Та не вір північного містечка на позір сонливості,
потроху загорятимуться вікна й двері пічикато вистрілять,
потягнуться до берега рибалки,
потягнуться перед печами кухарі,
потягнуться печальні гуки чайок,
дружини з доньками на ліжках теж потягнуться...
Парує філіжанка, дух останній випускає,
тебе приваблює від вікон шепіт,
виходиш з круга жовтого комфорту
нести в холодний простір свій ліхтар
інфрачервоний.

Самотній перший сніг на чорних барикадах
тілами стелить шлях володарці Зимі,
в слабкому світлі проти мокрого асфальту
деінде погляди його піймаєш на собі –
німе послання в них, яке – незрозуміло,
гіркий солдатський прижмур з кривизною губ
під голубу щетину, надсилає гук
про те, що він тут був, що був, у тому діло,
що виконав обов'язок і повноправно зник,
тобі лишивши пам'ять мрії білої,
де бородою сніжною укритий січень спить...

Губишся в простирадлах срібних,
саму себе ледве чуєш – агов! –
де ти, де ти, де ти, де ти, о Дівчина Біла,
Дівчина-біла Зима?..
Так приємно вогонь гасом стиха шкварчить –
лампи кидають вниз червонясті хустки,
за тобою згори підглядають,
коли ти пливеш в морі тиші –
ш, ш-ш-ш-ш, шурхотиш.

...скрегіт зубів уночі – то єдиний симптом
існування душі, яка задихається в прагненні
богом стати натще-
серце, бо таки має живіт
за законом прекрасного ярого світу,
і крок малий – довжелезний шлях,
хоча тисячу лі
подолає всяк,
у кого стане волі,
вперед
забігає душа, і вже хоче посіяти те,
до чого насіння не ма-
є ще,
на ґрунт каменистий і спраглий,
голодний, холодний, німий,
то неначе когось оживляти
на протязі часу,
відміреного у секунду Великого Вибуху...
Я у порожній кімнаті
з бетонними стінами
в отвір у стелі
кричу
в пику Вічності
(тільки б ніхто не почув)
про Любов,
що походить із надміру сили,
бажання віддати,
the will to give,
у якої немає дзеркал та лінз,
під назвою «Бога»,
«машини мрій»,
але сіє вона
значно кращий вогонь
на холодні поля,
із грудей прорізається чорне гілля,
розростається образ, перекреслює межі,
малює нового мутанта-себе,
наче Юнг, збудувавши на березі вежу,
наче Будда із флейти та міді пливе,
наче звір у зубах несе звіра до річки
і чекає, поки той п'є:
«Я тебе зжеру потім, або ти мене вб'єш,

та нікому із нас не повинен жаль
виїдати очей», –
перекреслює час,
не лишає стін,
під тортурами крапель в чоло годин
віддає шматок хліба на двох,
щоб жити – вдвох,
аби витягти ще
шматок хліба,
тут бо
варто бути,
бо тут
ми є,
бо зроби ж ти кульбіт, суко,
перед падінням у води темні,
спортсмен,
татуйований номер тобі –
для уявних суддів,
щоб не сплутали раптом
з якимось іще таким,
щоб ти сам не забув,
хто ти є,
у повітрі короткого «ні!»
щоби хлюп пролунав як «так!»
Солоні сліди подій –
літер зграя ятрить зіниці,
душа просить, аби переміг,
тіло носить тепло своїм,
хоч малий вогонь бережи,
а там – подивимось....

Зоря вкрадається крізь вікна,
дитя літає в золотому сні,
до нього Мати: «Ранок вже, малятко!»
- «Мамо, я не хочу прокидатись!»

День налився – стигле яблуко,
полива мерехтлива куполу горить,
в руці в'язанка бубликів тріскоче,
між дерев всміхається чарівна невідомість.

Зоря махає перед сном червоною долонею,
дзюрчать в серпневім листі цвіркуни.
Край ліжечка з дитятком змореним сидить прозора Мати:
«Час до сну, малятко...» - «Мамо, так не хочу засинати...»

З тобою, дитя, до сну,
я, неначе Харон, іду,
хіба цей світ добрим був
хоч колись? Та чомусь
вистачало бажання нову
долю витягти із пільми,
щоб жила, всупереч страху,
щоб жила – жила всупереч...
Поки можуть іти батьки –
хай навчають ходити дитя,
озирнеться колись воно,
коли ми на межі небуття
підіймем привітально долоні,
зрозуміє, що далі – саме,
може, крикне, а може, змовчить,
позіхне, і далі піде
по піску, по камінню гір,
окрай моря і неба окрай,
на хвилину змутніє зір,
але потім є потім – звикай.
То про що ж мені розповісти,
поки я ще Харон навпаки,
про обіцяну змогу цвісти
і, по змозі, яскраві сни...

Сором'язливо сніг спускається під ковдрою нічною,
безсонні вивіски крамниць порожніх підглядають...

Ховає зиму місто в чорні рукава.

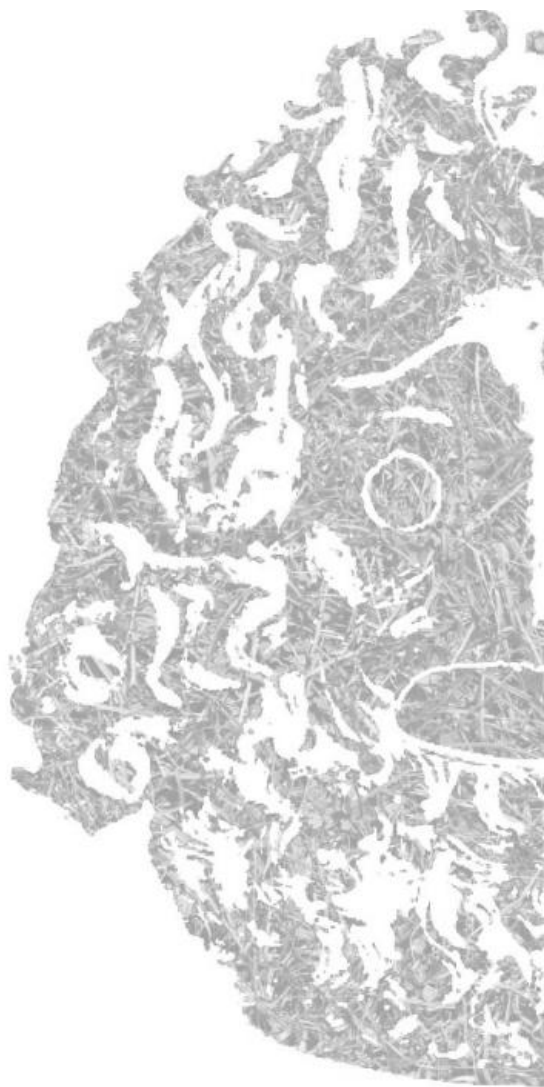
Листи з небес не подолають нульовий поріг,
стікають непрочитані в калюжі,
тільки хмари маревом рожевим дивляться із них...

Замість снігу з неба сіє – мжичка,
в цих краях зима така сентиментальна,
кожен день як привід зігріватись
з чашками гарячого зрідженого затишку,
у тісних обіймах сонних кухонь,
під музику розлогої розмови
рефрен лунає вже котру годину:
«Ще по чаю? – Так, давай іще раз!»

Тендітний
спокій
Пустоти

Диптих

ДІЯ

15.05.13

На згарищі власної хати,
на трупах домашніх тварин,
над тілами своїх коханих
звів до неба обличчя Йов,
там у хмарах спливало сонце,
Йов до сонця тоді загорлав:
«Що тобі треба від мене?!..» -
тиша Йову відповіла...

03.11.13

Коли ти вибіжеш під дощ,
здіймеш обличчя розпашіле
до небес, на себе викликаючи вогонь,
і загорлаєш: «То що ж тобі треба?!» -
без відповіді залишившись,
вважати ся зможеш щасливим ще, може?
За межею тією бо тільки почнеться
усе, що завгодно...

Позбудься янголів,
позбудься грубих слів,
які приходять під альков уяви,
яка не звикла говорити співом,
і ти побачиш, як Євангеліє
набере такого світла витонченого,
заграє й переповнить тіло
барвою прозорих одкровенень.

Диптих

かたつぶり そろそろ登れ 富士の山

小林一茶

I.

В дощ ходи між крапель,
по межі тіней ходи,
ввечері та вранці,
обертайся, вісь на 360,
пропускай вітри між пальців,
і пісок, у косах місяць,
сонце в бороді,
стопами хвилі,
головне – межі рядків.
Не звіряйся зграям літер,
не кажи, співай без слів,
витагай з повітря голос,
з листя – чай,
присвяти нічному танець,
всьому все віддай,
вироси гірлянду з квітів,
зірку на чолі,
раптом яви як не стане –
завжди є ще сни.
Небо світиться червоним,
руки тягне догори,
обертайся, вісь навколо,
в іронічній світла грі...

II. 簫

Мудрецю життя – взаємний білий дух,
немовби полотно, воно безмовно
просить фарбу: сльози, сім'я, кров...
Ненамальований ще бачить ієрогліф він
між ним і полотном, у просторі думок.
Дощі впадуть – дістане парасолю,
здійметься хвиля проти – вийме меч,
у музиці життя примхливий стрій,
співає хор складний хорал і він...
Біліє безкінечність полотна, але
потрібна лінія – навести почуття,
і, часом, етикет буття питає гуку,
трохи солі страві до снаги,
і, часом, ся з небес спускають холоди,
вкладаються сніги ґрунтами – до весни...
так, може, і не треба те насправді –
із вітру діставати голоси,
не треба все, але ж воно так гарно
кружляють білим кольорові сни...

Біле японське Сонце
на кобальтовому японському небі
обіймає високі японські сосни,
вони відкидають довгі японські тіні,
схожі на складні японські ієрогліфи,
там залягає порожнеча Мураками Х.,
з неї потай виходять кіцуне гуляти.

Плавну ходу твого тихого замилювання
підтримує сітка складна із каменю та заліза.
Під ноги щоразу догідливо підступають
долоні *perpetuum mobile*, ніжної шкіри торкаються
стопи божественної, зачіпляє ледь-ледь полог мантиї білої
попіл і сніг...

Для 雲龍

Струменить уночі
по суворих ланах
круглий голос туманної флейти,
народжений в снах
тендітної порожнечі...

Полуденна сюїта

Стояли в степу меланіном умащені люди,
високі й гарні невимовно, проти Сонця, руки в боки
зведені, не для хреста – для привітання,
очі зімкнуті, бо забагато світла - добре, добре.
Світле волосся, темне волосся, очі зелені та чорні,
сині та сірі, химерна веселка, розсипаний спектр,
стояли і мліли, стояли – молились, віддячити хтіли,
народжені жити між кам'яних і земляних могил,
квіти яскраві з кісток у повітря, диво Природи
між див. Було на серці солодко їх бачити,
бо не було нічого і нікого тої миті жаль...

Живи довго, кохай міцно,
малюй багато живих картин,
рости збіжжя, рости дитину,
ходіть удвох у квітучий садок.

Прості речі торкають струни,
стискають серце в малих обіймах,
і трошки дощик сліпенький пройде,
у зморшках двійко краплинок зблисне.

Гнучке тіло звекає до вітру,
знаходить цукор між солі днів,
душа зелена з-під каменю кресне,
насіння з подолу небесної сіячки.

Сивина на волоссі старого пророка –
ціна за знання однієї відповіді:
нема дорожче за дзенькіт сміху,
немає лука тугіше за усмішку...

На Заході в мріях живе
поезія, що нікуди не йде.
Попереду для неї немає пункту,
ні раю, ні щастя всесвітнього, просто
ефір покриває собою осяжність під хвилі,
й хоча око також сумує за даллю,
проте задля далі самої живе
і намотує кола околицями,
прямі у два напрями креслить.

І я би сказав чабану мого світу:
«Отець, не жени, відкинь стимул, посидь,
давай вип'ємо чаю, з'їмо по хлібині,
попереду геть вже нічого не видно,
а ми біжимо, наче хвіст у вогні,
наче кляте судно вабить джазом і лампами,
а ми на човні плетемося услід.
Отець, не жени, відкинь стимул, розслабся,
я був там, нема нічого там ловити,
ми тут, ми живі, в нас трава під ногами,
не миси на багно, вже всі пики в багні,
а нічого, нічого не стало ясніше,
розслабся, посидь, випий чаю, подихай».

В моменти такі на хребта кладуть ношу
недоброго погляду сотні очей,
такі віслюки завжди не на часі,
віслюки між людей не на часі завжди.
Ну то ладно, можна тихо собі
на своїм п'ятаку на цій фермі тварин
на худий кінець – віддатися мріям,
вони-бо гарячі, на холоднім тлі
зігріють трошки, наче полум'я свічки,
а все одно шанс – доповзти
до пункту, де пункт стане більш не потрібним,
поезія де собі просто живе,
просто є.

У певну мить не можу зрозуміти,
про що ми стільки розмовляли досі,
і як не закінчилися слова і теми,
і не загусло між облич мовчання...
Якщо слова – то ключики малі
до шафи з найдорожчими дрібницями,
то так виходить, що нема кінця шухлядам в ній,
багатство неймовірне просто,
душа гіллється прямо в космос,
її не досягнути навіть піснею.

Ми сидимо одне за одним,
як за клавішами,
ми натискаємо їх,
ми усміхаємось...

Зірка стискається, бачачи плями на тілі своїм,
і сльози зіркові всередині морем гарячим ряблять.
Розчароване світло залежністю духа свого від темноти,
над заходом в чорну імлу осідає його жовтий відчай.

Малі світляки над квітками вечірніми линуть,
цвіркуни розсипають кришталь у спекотному серпні,
миле Сонце, не плач, лиш від тебе усім нам так тепло,
ми не бачимо плям, тільки чуємо серце твоє...

Samothrace – When We Emerged

Залишися на довше, полудень,
на тлі космічних відстаней завжди не досить літа.
Накрутити поглибше басів тепла,
і Сонце хай бринить зеленкуватим шаром хвиль,
ми тіла зануримо в пісок без руху,
віддаючись гудінню кожним нервом.
Зірки – на землю висипані перли,
ходи, збирай в шухляду сни
про захват висоти.

Фарбує плями по той бік повік,
червоний фон вкрива супрематизмом,
ламається тендітність Пустоти,
проливається до неї крик,
летить на дно, кидає білі іскри,
розплющиш очі – досі мерехтить,
кришталь зими вже піддається кресу,
продовжується полудень, похід
вздовж берега продовжується...

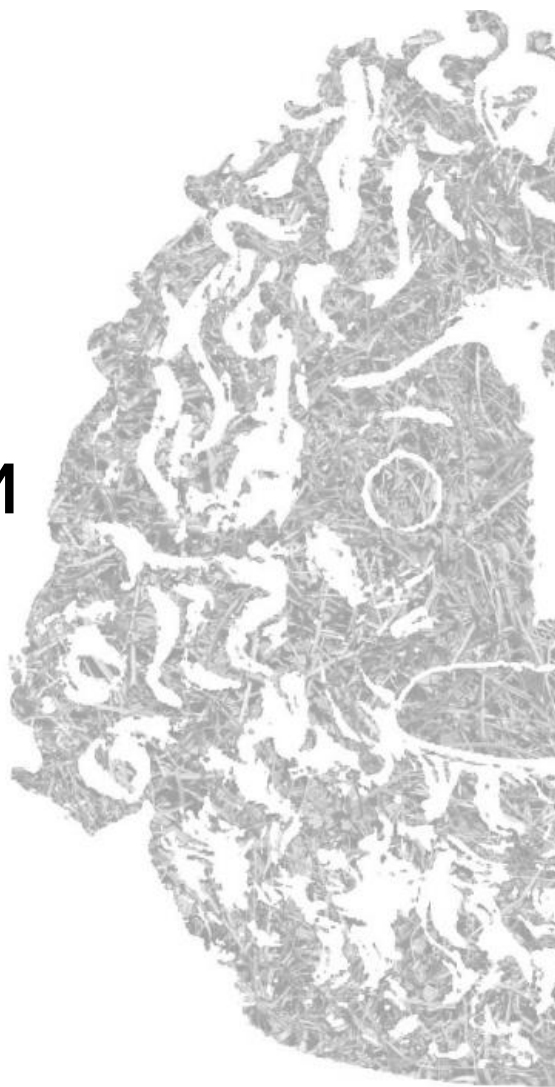
Гей, той, хто вище сидить,
і бачить далі! – мені, що іде
через жито, хоча б натякни,
чи вдасться цим рукам посадити квіти,
наситити спрагли вуста Землі,
і передчути перемогу Музики
на ігровому майданчику часу?..

На дереві зав'язані стрічки
щораз нові, мозаїка із клаптиків:
відтінки різні, візерунки,
завзяття рук, очей завзяття,
із того вітер добуває взимку гук –
то я, мабуть...

Веселі часи

На бульварі широкому стіни розкинув скляний лабіринт,
я веду прозорою поверхнею долонями,
пальці мимохіть стискаються у молот – розбиваю,
і скалки раптом ранять серце чиєсь – і моє...

Арена

Арена чорна мружиться, напоєна
досхочу кров'ю, нагодована героями,
за 9 років накопилось достатньо злості
й милосердя – можна поливати один одного:
бити й пестити, пускати кулі й бинтувати голову,
а мета? Мета – умовна, цілі завше тільки привід,
все вирішує прозорий мікрограм адреналіну,
крапелька серотоніну, дофаміну й нановольт.
Ось воно – свавілля бога попри правила прогресу,
в рукоять загнав обійму, пересмикнув – клац! – затвор,
вистрілив, майже не цілячись, в поле плоті, кості й поту,
навмання летить шматочок доленосного металу.

Як завжди, протистояння – [комуністів й педерастів,]
карта контурна залита геть уся червоно-синім,
прапор в небі, наче мрія, майорить на всіх вітрах,
тягне нерви голос гімну й грім хромованих підборів,
ми все більше коні-люди, а Майдан – Бородіно.

У щербатій щелепі бруківки застряють шматочки нас,
тягнуть вгору язики печальні свічки,
клубочиться вгору гумова завіса,
на щоках шкварчить перцевий газ, сузір'я
шрамів пише хроніку,
натхнення для широких мас, а невдоволені
сичать, посунуті, узбіччями,
в примарнім колі волі ступиш крок – і вже стіна,
вчасно зайняті усі святі місця, і ти ніколи не потрапиш у партер,
скадай, триває хід вистави, Арлекін товче П'єро,
жовто-блакитна плаче Коломбіна, ми граємося добре, нічого...

Мій голос безнадійно програє звучанню міді,
під гомін касок й з алюмінію щитів,
несамохіть спускаються повіки, і гнівний стогін уронив несамохіть,
а все ж, є хитрість у механіці історії: той
виграє, хто довше всіх звучить,
минають дні, минають ночі, він бурмотить і бурмотить,
з піском мішаються руїни – він наполегливо стоїть,
ми довго так жили – жаринка від прадавнього вогню,
а від напалу дня також лишуються жаринки –
зоря на попелястому минулому...

Сестра милосердя

Листю і жінкам у лікарнях

Вона була прекрасна серед крові,
чорнявий янгол серед напівмертвих
й мертвих, соломинка до буття –
вхопитися за руку, не загубити біле світло в вікна.

І знову на гарячку божевілля
накладає руку Жінка – Добродея,
спогад про найголовніше
під час розтрат дарованого дарма.

Вона така прекрасна серед крові,
як бог, утілений у щедрості любові,
здавалося, між спалахами болю –
торкається, і всі злітають...

Женці зжинають парость круг арени,
додолу хилиться колосся,
вона – крихкий мазочок неба,
хранить в долонях таємницю.

Така маленька медсестриця,
на полотні таким безглуздім...

...несеться Фаетону колісниця,
вона лишається між вами попри долю...

Наївно думали: це все,
а далі вже якось пом'якше,
наївно вірили в можливість еволюції
через одну лиш її необхідність.
Одначе нові постають кольори прапорам,
нові виникають палітри на контури старих драм,
і нишпорить зима нова дворами,
прекрасні девальвуючи думки на біржі виживання.
Монета крутиться (годину за годиною),
збирають ставки, коні долі б'ють копитами,
історія лишила всіх на другий строк – складати іспити.
Питання ставить міфологія, мовчать суфлери істини,
безладний в класі зависає гомін
й шурхіт рук об стрижені потилиці.

І що не день, година X,
який порядок денний?
Дух стражденний дивиться униз,
і бачить – Землю,
і готов триматись,
у купчасте занурюючись тіло,
а проте – нема бажання помирати,
а проте – нема бажання йти,
хотів би деревом стояти і зростати
в свавіллі степових вітрів.
Тепер нема за що хапатись,
жодних ілюзій, соломинок чи гаків,
до болю вільний, злий, зарозумілий
і безсилий, не рослина – при дорозі пил.
Не припиняється мода на згин,
криваві плями досі у пошані,
героями стають лиш ті,
хто зайве мав життя віддати,
кому не жаль було узяти й відлетіти
в теплий вирій – сторінок підручників
з краплиць ієзуїтських книгосховищ,
так хочуть стати літерами,
я – натомість, збіжжям овочу,
квіткою веселою та непримітною,
четвірці-трійці бджілок рідною,
що гомін слави, гомін смерті,
що плин вогню під синє небо,
коли асфальт здима кульбаба,
бетон з'їдає пліснява, ламають стебла,
вагітний полудень потягується,
гудить солодкий бубон над водою,
пурхають прудкі по скелях скельця,
і славить мить самотня флейта,
підказує тобі: «Співай, надійся...»

За завісою на табуретках
сидять художник та електрик,
п'ють гіркий перекріплений чай
і приховують стан душі.

Подяка залишилася беззвучною,
подія залишилася невидною,
виставу скінчено, рубильники опущено,
декорації прибрано.

Так навряд чи тепер згадають
ті масиви кісток під ногами,
так триває недовго пам'ять,
а для нас взагалі не триває.

То потиснемо втомлені руки
хоча б один одному, друзі,
обмінюємось подарунками,
відсвяткуємо перемоги...

У кожного з них в пам'яті тепер
знаходиться такий порожній зал,
де пурхає луна од стін пилюжних, білих,
страшного тріску зірваного пагону,
останньої розтягнутої жили.

Можна, звісно, уявити себе сім'ячком:
розсипали вітри спекотного століття,
і над землею чорною за пару років зійде
галузь із контуром знайомим до нестями,
а восени пекучими гіркими китицями скресне.

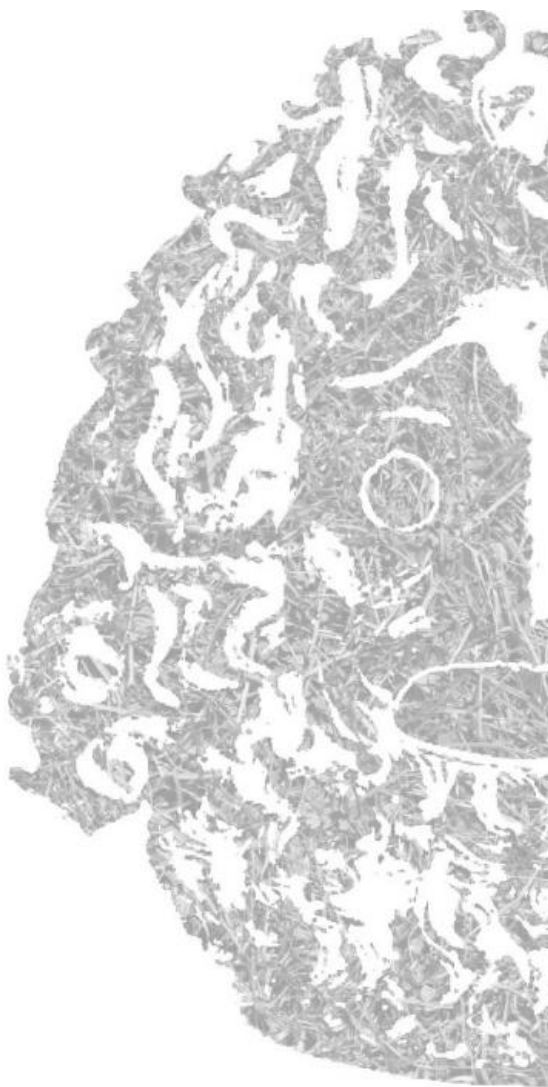

Не треба мені перемог! –
ваші квіти зів'яли в обіймах граніту,
і співи мовчать, і короткі слова,
і в траві зачаївся ланця передзвін.
Ми далеко пішли по ланах,
але довге залізо з-за обрію досі
так звично волочеться слідом за литкою,
в ритмі прищепленого порядку.
Війна не вщухає, гудить глибина –
то бурлять океани приховані в нервах,
зависла підкинута вгору монета,
та де та рука, що повинна спіймати?
Хоча каже дехто: життя не одне,
а проте щоразу заново на ранок
бачить Сонце покоління
і читає свої букварі,
не вивчає щоразу урок,
і тягнуться узбіччями розбиті вікна,
скло рясніє, як несправджені надії,
невблаганно пряма виявляє круг,
а над ним паперові ширяють зграї.
Я махаю рукою тим дивним клинам,
підганяю потроху Пегаса в ярмі,
у твёрдому ґрунті тонка рілля,
на подряпину схожа, малює мрію...

[Хоча каже дехто: життя одне,
а проте через час і століття спіраль
сповиває перли із серця дна,
важкі питання, схожі на пригоди,
мир – засіб до інакшої боротьби...]

Земля

Що на сході жене з безтурботного сну
гострим стимулом рве м'яку ковдру повік,
як богиня свавільна у небо стрілу
запускає, і струшує вибух зеніт,
те на заході чутно ледь-ледь, сповива
у дурман круглих дум на спекотний мотив,
ти за вершником чорним сідаєш на круп,
ви йдете, не турбуючи спокій трави...

Затягне паволока очі, упадуть повіки – дощ піде,
побачиш – над криваво-чорними полями – люди
бовванять в імлі понад стернею.
Не скажуть, не пояснять, не пропустить відстань повідомлення,
між нас ніщо загрозливим відтінком темряви, одну-єдину
тільки руки грубі ніжно до тебе протягують – зернину:

Посади.

Стіна мого дому не із благородної глини,
побілена по штукатурці, зі шлаковим серцем всередині.
Мій дім старий, і два роки тому він ще не був навіть моїм,
а все ж тепер, политий рясно потом, в серці будить біль,
коли у сонячному світлі причаївся ворог, і може статись так,
що ми вже більше не побачимось...

В моїх краях, пилюжних та німих,
спаплюжених, понівечених – добре!
Попри спорожнілі телефонні книги,
попри гомін зяючих марнот,
розгублених міщан, тухлі чесноти, статус-кво і
занехаяні поля біля дороги.
І боляче, як час натягує коріння, і вий
всередині фарбує сірим шкіру,
три тижні усього минуло, а осадів сивин
на скроні випало – на зими,
лунає серце дзвоном спорожнілим, поки
на вітрах маленький вогник тріпотить –

утомлена надія...

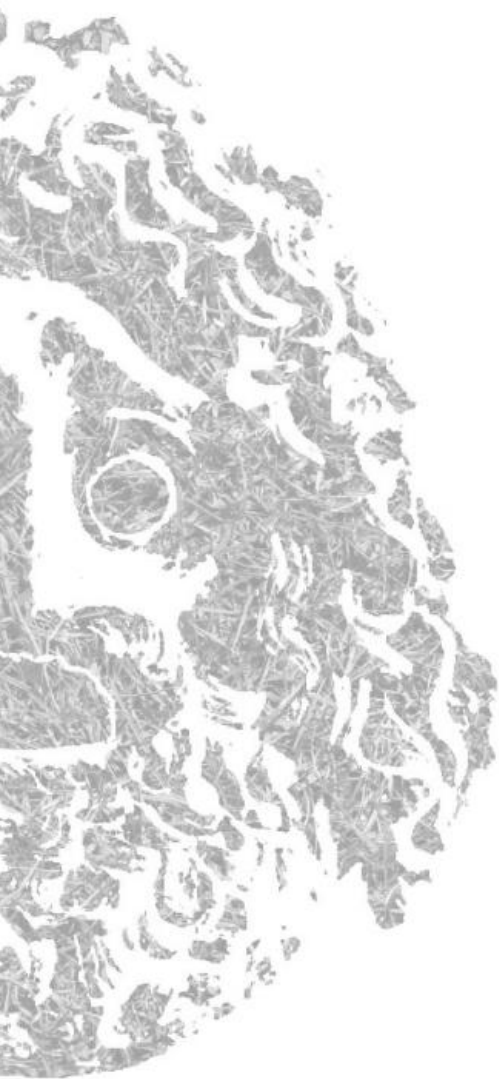
Казна-чому моя душа так любить
меланхолійний потяг непривітних далей,
напоєних по вінця порожнечею...

Бере невидима рука
з грудей моїх червону нитку,
на себе тягне – я злітаю,
недолугий змій повітряний,
і котяться щоками перли,
підсушеним квіткам солона радість,
таке примарне світло протинає сутінь,
реальність надуває крила без надії,
як завжди, тисячу разів підкреслене видніше:
де смерть блукає стомленою дівочою,
там кінь життя під ноги висипає яблука,
де розкарячилась опора десять тисяч,
там птах сидить, і ніц не тямить небезпеки.
Там тягнеться моя червона нитка,
то ниє, то гудить, то солодко вібрує,
рука невидима утомиться – відпустить,
і спогад понесе на пір'ї ковила...

Землі проста рима – біль,
наче чорна завіса в очах:
гуркіт пульсу у ковдрі утроби,
розривання зв'язків із тріском.
Що веде цей смішний караван?
Підганяє в потилицю йти?
Тут немає для коней трави,
для людини немає води...
Тільки сіль у глибинах очей,
де змішалися сльози і кров,
безнадійність усіх надій
і запеклість ятрить кутки губ.
Попри кулі зневажливих слів,
попри лють на червоних зубах
тонкі стебла торують шлях
з-під асфальту «та з-під каміння»
На упертість твоїх запитань
хіба знизаш тільки плечем,
якщо хочеш, то ми – лишайник,
що підкорює край без життя.

Локус II

Блакитне небо навіть уночі –
щосили тягнуть ліхтарі добу
услід за Сонцем.
Як прислухатись уважно –
чутно, вий біжить по проводам,
з м'язів генераторних волів:
жують вугілля й світло підганяють,
димлять від шкіри вгору чорним,
лоскочуть брюхо хмарам стометрові роги,
тільці залізні із потертим боком,
за ними – біла та руда рілля,
за ними випатране черево Землі, на жаль.
Тому, коли вони наздоженуть свою мету,
постануть всі перед обличчям Сонця,
воно скасує тіло їх, відправивши до сну,
до книг, до дня вчорашнього,
завзято так виборюваного.
Проте душа зливається з живим вогнем,
опалена, на вітрі стигне скелею із кремнію,
масив нових богів-провідників,
на перелогах ночі дня місіонерів.

вул. Коновальця (Щорса), Київ

Постріл погляду зривається зі схилу,
та безнадійно розбивається об вежі,
клітини чийогось затишку ставлять межі
твоєму бажанню охоплювати захід Сонця.

Неминучий вечір прибирає пальці від обличчя,
тіні довгими смичками у повітрі водять *lento*,
стікаючи від золота в рожеве.
Втомлене місто гукає додому,
ми вертаємо із потаємних місць
назустріч розсипам безсоння.

В наплічнику у пляшці мінеральний перехлюп,
під кедами протертими пилюжний хрип,
з легень випурхує розмова некваплива,
на пергаменті загублених полів
лягає пасмами і губиться позаду,
за межами досяжності самотніх ліхтарів.

Фігури вже по пояс в сутінь увійшли,
червоний позіх дня розплився у дрімоту,
а вулиці не сплять, несуть автобуси
по справі й просто так, несуть туди-сюди,
у напрямку до півночі тече шумна ріка:
плітки, розваги, діти, по домівках, у нічні...

Опівночі тиша згорнулася
неспокійним собачим сном,
тільки декілька островів
варту цілодобову несуть,
постачаючи питво та їдло,
і музику всім за кермом...

Обрій синій, Сонце закотилося,
будинки розступилися, попереду – рівнина,
поле – перейти? – колосся, журавлі
танцюють по теренах, ти – хіба що знизуєш плечима,
мнеш окрась хліба з усміхом сумним,
жевріють світлом рідні стіни, помахують
привітно гілочки
дерев, відпущених з твоїх дбайливих рук –
там храм твоїх надій і мук, і тятива, з якої стріли
злітають в небо, позначають рух.

Жовтий вигин ятрить синє,
поїзд виє спів китовий,
сонце ранок щедро сіє
понад рани териконів.

Рейки гострі – скоби серця,
міст на Дарницю – додому,
в зарость хлібу, безкінечність,
де скінчилась влада слова.

Маленькі камінці тікають із-під ніг,
немов прудкі та дикі кошенята.
Здіймаю очі й бачу небосхил,
швидше-швидше, окрай слів
тікає поміж трав і стін найголовніше –
мій Заїр.

Я не знайду йому віршів,
коли зникає геть за рогом
божественної сукні полог,
тканина тягнеться, куди ведуть мости:
у лабіринт занедбаних світів,
де лінія тонка означила межу
між цегляним життям й зеленим лоном,
на сон

так схоже все навколо,
у серці міста потаємний сад,
мабуть отут початок підсвідомості
себе самого тут межа,
куди летять стежки нерівні
й ваблять
загубитися потроху,
може, зникнути, а може, просвітлитись,
але дійти – дійти додому,
поставити в кінці абзацу кому,
і роздивитися
прозорий полог
у руці...

Я стоятиму сотню років
перед очі великого моря,
споживаючи свій пуд солі
через пори і крила легень.
Буремна вода після смерті слів,
післямова спливає піском.
Бовван острову Великодня,
залишенець свого п'ятиграддя,
крива тисячолітня крона,
глевкий силует, бурмотіння крізь сон,
позабутий кимсь на пляжі намір,
засушений між сторінок листок –
уперта пам'ять, як примара,
під пальцями дощу від клавіш – петрихор...

Старокримський кар'єр

Вистачає волі, вистачає Пустоти,
Краси, на щастя, також вистачає.
Просто по старій дорозі уперед іти,
між соняхів і чебрецю, повз ковила,
у край каміння та води у храмі неба.

Інколи я ладний вигадати бога,
поставити кумира і промовити: «Чувак!
Чорт забирай, це все настільки круто,
занехаяний куточок, осоружний рай!»
— і довго дякувати дзеркалу води,
перевертатися і пити колір неба,

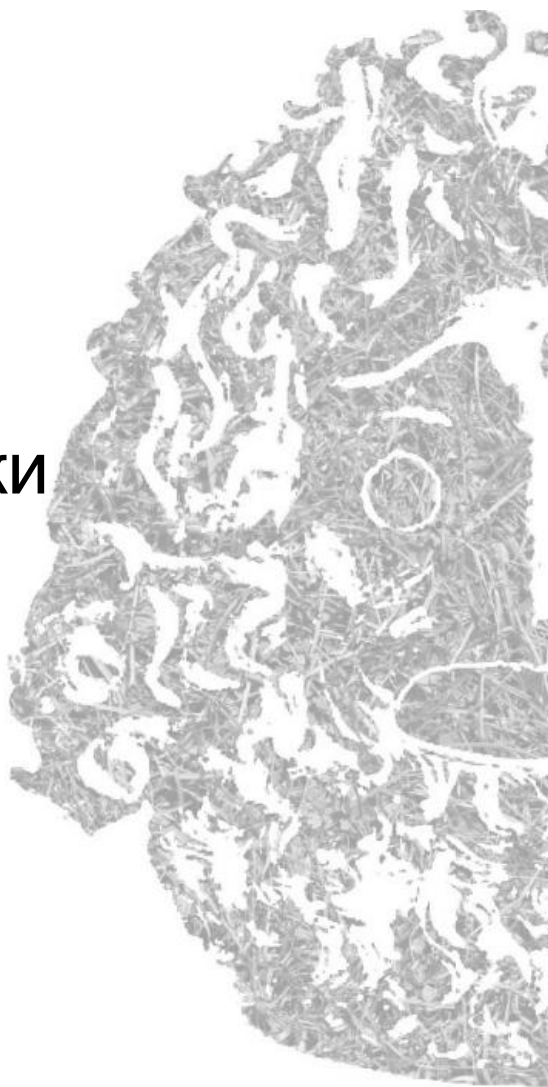
стовбичить над горбами бабине каміння —
сідало крилатим душам із легень трави
над степом розпорошеним, дзюркочуть коники
і сарана, корови буркотять, ідуть сільські дівчата
мріють, куриво смердюче палять мужики,
на тлі пилюжному лищать автомобілі —

просвітлена ідилія, тяжіння абрикос,
блаженне сновидіння, зморена пора,
така вона насправді — Істина,
відпущена над вигин степовий,
я принесу гостинцем у сльозі крихтинку моря,
і ти відчуєш, як розтане горе...

Вистачає пилу, вистачає Сонця,
вітру і гіркоти вистачає теж.
Літа досить, і досхочу Осені,
Зима, правда, тепленька,
але все ж...

Етюд з естетики

Чорна точка в серці кожного мистецтва,
і Музика в собі тримає смерть.
Як близько впала тінь від білої руки,
так за спиною в краси чорне крило загрозово
здійнялось,
нервово страх стирає з пам'яті видіння,
таємним рухом тягне пальці хіть до плоду,
краплина надміру у гріх кидає тіло,
замок подався, прочинилися ворота...

Таємниця Гюстава Моро

*Довільна асоціація щодо факту
заповідання художником своєї
майстерні і деяких робіт місту
Париж.*

Агресивний звір лихої множини
у ямі рикає над хлібом і помиями,
ганяючи кутами з цокотом кістки,
на мене позира і зверхньо шкіриться,

він знає, світ загальних звірств
жвавніше кориться хазяїну млинів,
що відсипає в лапи долю брашна
днесь, заповідавши доти помолитись.

Але якщо у мене все-таки було достатньо сил
із м'яса звалищ витягнути світло
і запалити душу через зір,
то я заповідаю всі роботи – місту,

може, звір від того виступить граційно
на виході із хліву в храм,
рókів через десять тисяч,
і спалахне в його чолі ранкова зірка,

й огорне прозорий німб величний стан...?

У малому сільському «клубі»
ввечері грають III симфонію
Генріка Гурецького, збираються люди,
одягнені просто й строкато, але нарядно,
розкреслюють сутінки чесні зморшки,
спалахують плями сивин
й молода білизна граціозних ший,
рум'янець липневого плоду схвильованих щік,
і гуд ледве чутний натруджених рук і голів.

Як над чорною груддю здійсмається квіт,
як червоний під ребрами б'є барабан,
так і звук з-під смичка перемішує біль
і надію з любов'ю в неспокої барв.

Це для вас, це для вашої слово душі,
як у морі нічному наосліп пливе множина,
і подекуди тільки, подібно до рідких жарин,
підіймається квітка того, хто збагнув життя,
а за ним нова хвиля стирає за декілька літ
намальований вірш із непевної книги в
пісках...

Різна проба сивин не лишає гарантій добра,
під рум'янцями часто звиваються хробаки,
але поки симфонія тихо в собі колихає всіх,
застилає думок шпичаки всемогутня весна.

І хотілося б мати достатньо сил,
запалити такий понад світом маяк,
щоби в кожного, пощастило кому полюбити,
був свій теплий і щедрий дім – просто так...

Він спростував силу слів
зачарованим звуком своєї флейти.
Із мовчання стало зрозумілим
більше, ніж із тисячі переказів.

Чай мені легенду розповів,
що світ – то такий барабан,
з нього птаством зринають події,
і ти можеш задати їм ритм.

Що небо – скрипкова струна,
фортеп'яно – сполох повік,
контрабасом гудить земля,

вітер молиться разом з листям.
День-у-день розмовляє все,
день-у-день все навкруг звучить.

Мелодія серце стискає в обіймах старезного друга,
сльози на очах знічев'я перехожий вряд чи зрозуміє,
а я читаю колір звуку, мій літопис на зубочистці¹,
сторінки безкінечної книги – від гортання не стане менше.

Голос тягнеться за інструментом – хоче стати причетним явищу,
хліб і кров, полукружжя голів, світлі пасма і томний дзвін,
воскресає щоразу бог – Іоанн Себастьян, серафим -
відлітає щоразу з труб і пливе над молитвами з ним.

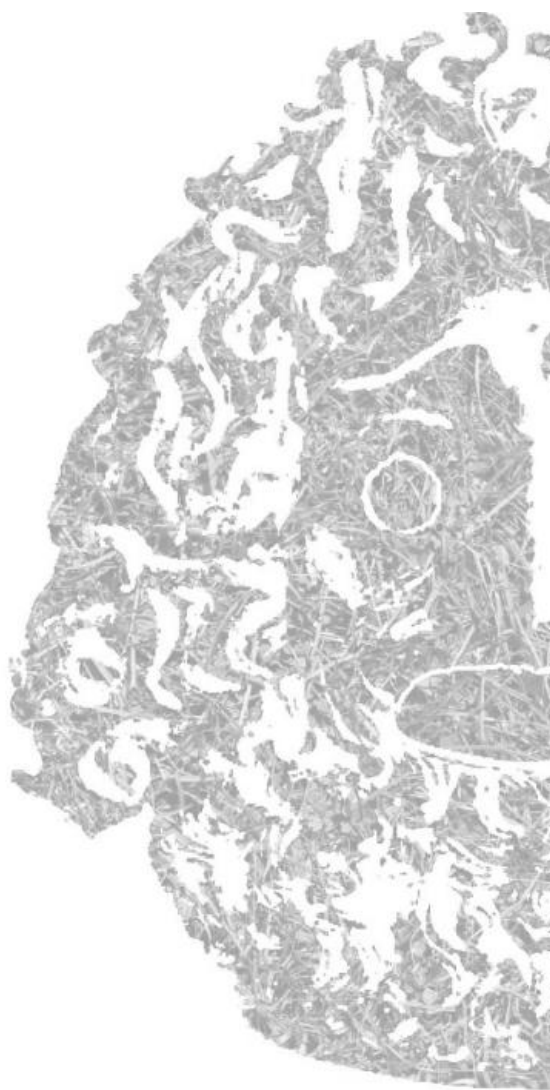
Навіть найдосконаліший звив, твій найкращий за все життя гліф,
тільки вкаже до Неї шлях, ми навічно її Іоанн.
Коли стомиться влада слів, відговорить
останній міф,

Вона буде співати в снах, поки нас укриватиме сніг.
Прийде вічнозелена весна, полетять крізь гілля птахи,
і ти станеш таким, як Вона, в белькотінні
веселих струмків.

¹ Теорія з книги Харукі Муракамі «Країна див без гальм і Кінець світу»

Червоне

Намотує кола по пустелі червоній
засмажений начорно пророк.
Бархани – немов спокусливі риси тіла
його єдиної величної коханки,
перекочуються танцем живота під вітром,
а він іде, іде по колу.

Проходять поруч каравани,
вже десь із пару тисяч років,
дають йому води та їжі,
він їм натомість вказує шлях
повз сипучі піски, до оази коротше,
і кожен раз знайдеться молодий з питанням:

«Нащо ти ходиш, мудрець?
Чого ти хочеш? Нащо кола в глотці чорта?
Пісок наавтра слід засипле, витре плід
старання,
лиш бархани чують месо,
Сонце із тебе, мабуть, сміється,
зорі холодні – єдина твоя родина?..»

«Я хочу – закинути камінь важкий,
зібрати в кулак тонкі ниті долі,
здійняти на мить досконалий вихор,
під немилістю часу, над виєм безодні,
ви не бачили ще, на що здатне це тіло,
як уміє воно танцювати...»

Всі проходять геть, відраховують числа,
їх тіні уносять з піском на захід,
обертається куля, крутиться дервіш,
і продовжує кола мотати безумний,
здіймаючи слідом малі піщинки,
червоній пустелі лоскочачи пупа.

Понад обрієм, часом, вбачають люде,
як полоще самум небо хижими крилами,
окремим ввижаються раптом – палаци,
злітають під хмари тонкі мінарети,
і вривається в вухо вітання імама,
і хвилюються коси молитви на койні...

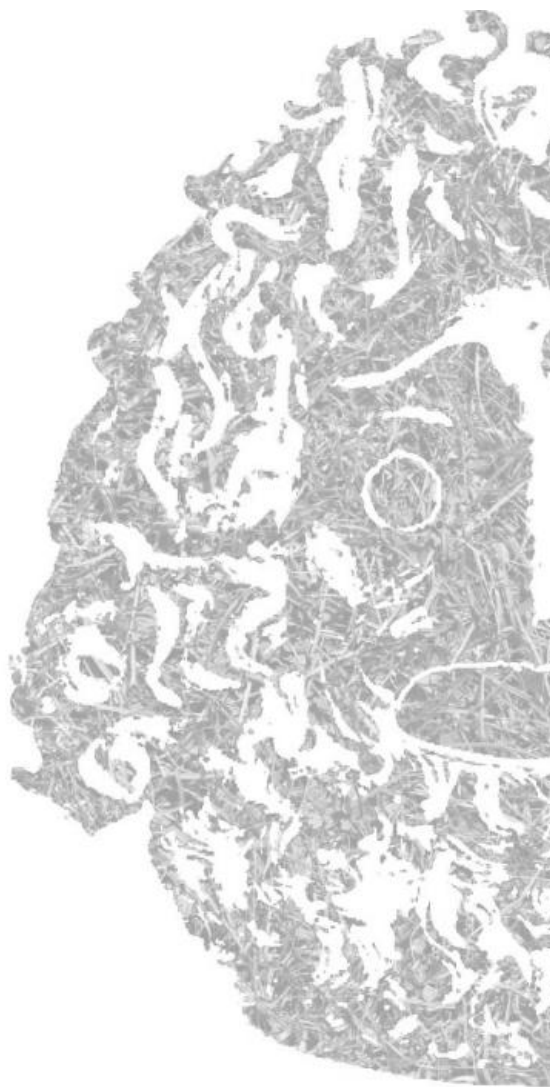
Пропливає видінням, ніхто не запише в літопис,
не знаходиться слова, тільки віршів нестройні уривки,
тільки лад вибивається з пальця на струни,
і зволожений погляд збігає речами,
чи не знайде хоч слід того дивного дива,
як червоного тіла звивається обрис ...

Дивись, як полум'я танцює на стіні,
загострюючи тіні до гудіння:
в'ються руки, дзенькотять намиста,
магія червона поглинає зір.
Над вогнищем спливає ароматний дим,
тріпоче серце, плавиться від млості,
тріскочуть іскри, перекочується оксамит,
і вже не зрозуміло – де у пандемоніумі ти –
чи тінь, а чи навколо тіні світла німб.
В стовпах небесного благословення,
розточеного щедро і недбало,
назустріч темряві провалля суне постать біла,
з розчахнутими крилами обіймів –
кажуть, на межі все стане ясно,
на вухо прошепоче дехто цифру або слово,
і тоді... а далі, правда, вмовчують...

Одне до
одного

Дива-дива! Розкрийся, серце,
назустріч до людини... до людини...
Хіба не містика – електрика від шкіри,
коли стискаєш трохи руку, усміхнешся,
коли на «ти», і обережно, ніжно
слово на плече вкладає ковдру,
ніхто нікому не належить,
в холоднім диханні свободи

[на березі проявленої вічності,
між кістків і зголоднілих чайок
ми – декілька самотніх силуетів,
ми дивимося в зовсім різні сторони,
і майже не надіємося, ледь
шепочемо про себе власну пісню,
почути можна тільки доторкнувшись,
а тоді здивовано так озираємося – хто тут?
Хто торкнувся до моєї ризи? Ти?
А-а... - позіхаємо, сором'язливо шкіримося,
і відштовхнути не бажаємо, нема потреби.
Вітер забере собі цю мить, засолить поза обрієм,
піщинка нам залишиться на пам'ять,
і вже той чорний силует поодаль
пеститиме, як потрапить в поле погляду,
туманним саявом, німбом впізнавання:
А-а, це ти... - і трошки зігрівання
квітом скотиться замерзлою душею...]

складна наука – відпускати,
щоб не обпектися,
ще складніше – виростити місце
прихистити всіх, хто був, хто йде,
від кого поруч тільки лиш відбиток,
обрис, тінь, минуле...
Вмістити в серці нездійсненне,
сум за цілокупним – тяга бути богом,
чуємо луну в прозорім небі –
пісню незбагненої Любові,
слід, як завжди, тільки слід
розчиняється перистим змахом,
вабить і підсолює мій зір...

я намагаюся відкрити руку,
хоча так страшно, важко, холодно,
плаче хіть, себе переростаючи,
нема гарантій, стягнуте неясністю майбутнє,
і я не знаю, так, не знаю, бути як,
навпомацки крадуся темним лабіринтом,
тримаючи у серці небеса свої,
тендітні та безмежні,
в надії випростатися колись
навпроти Сонця...

*Where all the feelings gone?
Why have all the laughter ceased?
“Nightwish” – Bless the Child*

Розшарувалася реальність,
ледве чути голос, випав шанс
розмові незначущій:
розкажи, старий знайомий,
що з того всього вижило? Що дожило
донині, не сплигло з водою в море забуття?
Чи це ще досі ми, а чи хтось інший,
подорослішали, а чи зразу постаріли,
що лишилося від нас під вітром:
бархани, храми, кістяки?
Зморшки на стражденному чолі
дорівнюють просвітленій усмішці –
діти однієї Пустоти
на березі холодної наявності
під шепіт моря мовою незнаною
незрозумілих запитань.
Залишимо в піску автографи,
позіхнемо, нібито з полегшенням,
руки стиснемо, в різні боки розвернемося,
покрокуємо, погана сіль землі,
сполука тимчасова між сполук,
пробуджена миттєвістю любові,
борошно під жорнами мук.

Порушуючи
спокій
Пустоти

Тривожний шепіт птаха Гамаюна
бентежить листя й котиться спіраллю вуха.
Лише тому так безтурботно усміхнувся Будда,
що поза хмари вистрибнув Тибет.
В низинах морок, хвилювання,
нездатні бджоли ці добути меду.
Що їм життя? – Хіба що острів Невезіння.
Орфея шлях лежить на острів Мертвих.
Як сталося, що тріщини поглинули Акрополь?
Образливо – не суджено нічому вічність.
І навіть якщо ти в майбутнєпустиш пісню,
хто з мов майбутніх твоє слово зрозуміє?
Тонка лишилась в стовбурі судинка
із неї досі виростає на верхівці листя:
коли помре останнє слово твого віку,
дійдуть листом обов'язково – ноти...

Побачити великий світ так просто:
лише треба розбити закопчене дзеркало слів.
Поезія – це перший крок до усвідомлення, що слово –
то завжди якась межа, і тільки поміж меж,
цих шовкових ниток у простирадлі часу,
ти вгледеш сонце і дерева, і комах, і звірів,
окрім свого лиця змарудженого. Довго так
ти витріщався на чийсь палець в здивуванні,
приймавши ніготь за обіцяне видіння Місяця,
поки у небі над важкою головою
легким нечутним кроком пурхало божественне.
Ти не носи слова камінням під гарячим серцем –
боляче і марно, хай летять, лишаючи відлуння,
хай кожна перечитана вздовж-поперек чудова книга
стане ще одна цеглинка в храмі, що лоскоче піднебесся,
і раз на безліч буде чутно сміх богині над безоднею,
з-під пилу назв проступить щире диво.

Уяви собі тишу
в передчутті великого вибуху.
Тендітну порожнечу
поза межами «тоді» і «там»,
без категорій, без критеріїв,
по той бік від ознак.
Наскільки гучним був звук,
до якого не бувало звуку?
Новонароджений крик
найпершого новонародженого...

Здається, я цю пісню відчуваю досі
у клетотінні речовин всередині,
з тих давніх пір одне майже те саме –
така мала напрочуд відстань
між болем і любов'ю:
однаковий рельєф січе обличчя,
зав'язуючи тугу вузол духу.
Екстаз – чудова одночасність:
мінор ятрить сльозу радіння,
ти квітом промениш у вільному падінні,

без залишку спалахуючи світлом,
зникаючи в очах захопленого «до»,
лишаючи сердець сузір'я «після»...

Задивляючись у дзеркало буття,
в глибинах його бачиш сповиття хаосу,
крихітний камінчик у Закону діадемі,
краплинка між зірок на шкірі королеви Всесвіту.
На білім полотні чорнильна цятка перша,
за нею тягнеться розкішний хвіст драконячий –
малює Майстер,
що у колосінні поля в голові його
зіткнуло й скреснуло дві нитки під напругою –
які вітри женуть бозонів білий пил і атомів –
у чорному?..

Невидима гаряча точка розкида галуззя,
невидима жаринка розкидає листя,
щоб у стеблі текло сповільнене солодке світло,
у теплій темноті росло бажання – квітнути,
і розкривались в небо позіхи захопленої радості,
над полем смерті зависаючи гарнотою тендітною,
а потім – розсипалися у сні чиїсь недбало,
спалахували контуром блакитним під повіками...

Сіячка темношкіра жестом широким у простір кидає
жмені прудкого насіння в промінні ранкового Сонця.

В польоті воно стає схожим на знаки питання
або на серця, обіцянки строкатої радості
над асфальтовим полем болю.

Пам'ятай, що ти – наступ води
на камінь, буремний космічний водень,
і кожний із нас – колодязь
любові й війни...

Летить насіння у рожевому благословенні,
янтарним оком окидає володіння Сіячка,
від обрію до обрію туманно посміхається...

Emperor – Into The Infinity Of Thoughts

Богиня Сонця ще на виході пустила в нас стрілу,

як не хились – не омине політ.

Покажеш страх – наскочить, загризе,
дивитимешся в очі – йтиме поруч тихо.

Всі сили світу – вакханалія стихій,
ти прихилися раз до мурів міста,
прислухайся – як брили гомонять,
тремтять від стукоту в глибинах,
бо табуни летять, нікого не чекають,
збивають в пил усмішки мармурових пик,
і тоне серце в гуркоті копит...

Не нарікай! Дивися, скільки спин,
як хвиль, – учися плавати, або потонеш,
не хочеш, правда? То пливи...

Тримай колінами їх титанічний подих,
ховай обличчя від вітрів у чорну гриву –
раптом зрине ніжність і зігрієшся
під пульс ритмічний і тугий,
і нуль спокійний огорне надзвуковий,
кінь стане твій...

Говіркий диявол Інтелект
щодня кидає дрова в пічку черепу,
збиває з пантелику, хихотить,
питається: «А скільки ще ти витримаєш правди?»
Ти ходи і розбирайся потім у тумані,
де істина, а де її подоба вбрана
із ножем у рукаві стоїть, простуючи обійми,
шукає поглядом, де ще тобі намалювати шрам.

Щодня відкрите горло океану
запрошує ходити по воді непевно,
із усміхом незлим, п'ятнадцятиметровим язиком
жонглює тілом в піднебінні піднебесся голубім.
А ти, з просоленим таранним лобом, вперто дихаєш,
хоча давно відомо від Сідхартхи – необов'язково,
бо з часом все розсипане насіння видихне,
і полетить вода буремна знову колом,

але все ж, у всій тій метушні,
в танку грайливим біса говіркою,
обрамлені холодним малахітом слова,
лежать такі маленькі перли світла неповторного,
що мандри морем без мети отримують свій стриманий кивок
як нагороду, й замість літер крапають у серце – ноти,
порушуючи спокій пустоти...

© 2016. Всі права застережено. Копіювання та публікація окремих фрагментів твору чи книги в цілому дозволяється лише за умови вказання автора та посилання на ресурс kulturkampf.in.ua.

Комерційне використання творів можливе виключно за умови письмового дозволу автора.

